

bejde. Jeg takker for denne Anvisning, som jeg ikke misforstaar. Jeg tror, at det ærede Medlem kunde trænge til, jeg vil ikke sige mere Arbejde — det ærede Medlem er vist meget flittig i Arbejdet i den Slags Spørgsmaal —, men til at frigøre sig for den Vildfarelse, han ogsaa nu gjorde sig skyldig i, at de Penge, vi her bevilger, gaar i Jord-sælgerens egen Lomme. Hvis de gør det, er det, fordi de, der bruger Pengene, bruger dem forkert, hvad enten det er Udstykningsforeninger eller enkelte Personer. Give en Lov, der forbyder Folk at handle forkert, kan man naturligvis gøre, men jeg tror ikke, at den faar Betydning i Livet. At handle rigtigt ligger ikke lige let for alle. Det maa man selv tage Ansvaret for. Det kan ikke nytte at ville lave et Barnepigesystem, som fritager den enkelte for Følgerne af den Fejl, han maaske kan have, at han handler forkert. Jeg tror, at det store Flertal, der gaar ind under de Vilkaar, denne Lov kommer til at byde dem, vil forstaa deres Ansvar og handle med den Forsigtighed, der kræves.

Jensen (Aale): Jeg takker den højt-ærede Landbrugsminister for den Forstaaelse, Interesse og Velvillie, hvormed han tog paa det Spørgsmaal, jeg rejste. Hvis jeg kan forstaa Ministerens Udtalelser om, at han vil forhandle med undertegnede og andre, som er interesserede i Spørgsmaalet, efter Lovens Vedtagelse, paa den Maade, at han i Sommer vil undersøge Forholdene og se, hvad der kan rettes paa dem til Efteraaret, er jeg tilfreds. Saa kan vi vel nok rette paa Forholdene til Efteraaret. Det er ikke rigtigt, hvad Landbrugsministeren sagde, at det er ikke indeværende Aar, der tales om. Det er netop i Aar, man skal søge for at komme i Betragtning til næste Aar; selv om Ansøgningsfristen forlænges, skal der søges i indeværende Aar om Jord til næste Aar, og for at kunne søge maa man have Jord. Men naar man køber et Stykke Jord, bør man dog selvfølgelig vide, hvorledes Forholdene ligger, ellers svæver man i det usikre. Hvis jeg imidlertid har forstaaet Landbrugsministeren rigtigt, er det en af de Ting, der kan forhandles om efter Lovens Vedtagelse. Jeg skal derfor ikke komme dybere ind derpaa.

Maa jeg dernæst gøre nogle Bemærkninger om Udstykningsforeningernes Vanskeligheder. At de har frie Hænder, maa tro, hvad de vil, o. s. v., kender

vi saa godt. Selv om jeg ikke skal forsøge en Konkurrence med den ærede Ordfører for det radikale Venstre eller Landbrugsministeren med Hensyn til Arbejdet, har jeg dog haft noget med det at gøre. Det nytter ikke at sige, at Udstykningsforeningerne har frie Hænder og maa tro, hvad de vil, naar Forholdene ligger, som de laa. Der er ikke blevet udstykket i de sidste Aar. Men det er ikke rigtigt, at det var billigere at bygge den Gang. Det var netop blevet for dyrt at bygge, og Jorden var blevet for dyr. Derfor søgte man en anden Udvej. Der var stor Arbejdsløshed, ogsaa blandt Landarbejderne; derfor blev der presset paa, at man skulde anstrenge sig af yderste Evne for at udnytte den Lov, vi havde faaet vedtaget. Naar da kun en Fjerdedel af Beløbet blev fordelt ligeligt mellem Amterne og Resten efter Ansøgning, og naar man for at søge skulde have et Stykke Jord, synes jeg, det er saa som saa med de frie Hænder. Jeg har sagt før, at jeg betragter det som et Fremskridt, at der nu bliver fordelt 50 pCt. mellem Amterne. Jeg vilde gerne have, at man var gaaet noget videre, men tør ikke foreslaa det af Hensyn til Udstykningsforeningerne. Jeg er bange for, at der er Udstykningsforeninger, der har Arbejder i Gang, som ikke kunde være tjent med, at vi f. Eks. ændrede Fordelingen saaledes, at Beløbet først blev fordelt ligeligt mellem Amterne, og dernæst det, som Amterne ikke havde brugt, fordeltes efter Ansøgnernes Antal i de Amtor, der havde Overskud af Ansøgere. Det tør jeg ikke foreslaa, men vil nøjes med de 50 pCt.

Jeg er glad ved, at Ministeren har stillet i Udsigt, at hele dette Forhold vil blive undersøgt i Sommer. Derimod er jeg naturligvis ikke saa glad ved, at Ministeren ikke vil støtte dem, der byggede i Fjor og nu skulde i Gang i Aar. Jeg er enig med den højtærede Landbrugsminister i, at det for saa vidt er lige meget, enten det er sket efter Loven af 4. Oktober 1919 eller efter den anden Lov. Den Slags Vanskeligheder er i begge Tilfælde lige store. Jeg kunde ogsaa godt, hvis det kan glæde den højtærede Minister, sige, at den Maade, hvorpaa den nævnte Lov bliver administreret — jeg kan ikke i Øjeblikket finde nogen anden —, ogsaa kan virke uheldigt, hvorved de paa-gældende kan komme i en yderligere Vanskelighed i Sammenligning med dem, der faar Brug efter den Lov, vi taler om i